

jehož porušení mohli by stížností před nss-em uplatňovati (§ 2 zák. o ss.).

Uvažuje o stížnosti po této stránce, shledal nss nepřipustnou námitku stížnosti, že nař. rozhodnutí je nezákonné, poněvadž povoluje se jím stavba na pozemku, který nenáleží žadatelce za konsens, nýbrž je podle knihovního zápisu dosud jako součást veřejného statku připsán do vlastnictví obce H., neboť st-lé nejsou legitimováni k tomu, aby hájili vlastnické právo obce proti stav. projektům třetích osob.

Pokud se stížnost snaží dovoditi porušení práv st-lů z toho, že nař. rozhodnutím povolujícím zastavění průjezdu, jehož plocha tvoří součást veřejného statku, vylučují se st-lé z účasti na obecném užívání této plochy jako veřejného statku, bylo uvážiti, že obecné užívání veřejného statku (*usus publicus*) není subjektivním právem těch, kdož veřejného statku k chůzi, jízdě a pod. užívají, a že nelze proto porušení tohoto užívání uplatňovati ve stížnosti k nss-u, jemuž podle § 2 zák. o ss přísluší poskytovat ochranu jen subj. právům st-lů.

St-lé mohli by snad před nss-em vytýkati, že povoleným zastavěním průjezdu jsou dotčeni v nějakém zvláštním svém právu na užívání veřejného statku, jež, ač přesahuje meze obecného užívání, jest povahy veřejnoprávní, leč námitka taková, i kdyby ze stížnosti bylo lze ji vyčísti, byla by bezdůvodná již proto, že zastavění průjezdu a zrušení dotčené uličky je, jak nař. rozhodnutí nepopřeně konstatuje, pravoplatně stanoveno již potvrzeným regulačním plánem obce H. Bylo by proto bývalo věci majitelů sousedního domu, aby již proti dispozicím tohoto plánu námitkou takovou se bránili, neboť polohový plán, vešel-li v moc práva, je závaznou směrnicí pro všechny budoucí stavby na území, jehož se týká, a při povolování staveb dlužno jím se řídit.

Rozepři o námitce st-lů, že vydržením nabyli soukromého práva na užívání průjezdu a že toto právo jejich je projektem dotčeno, odkázal úřad na pořad práva: Stížnost proti tomuto výroku žádných námitek neformuluje, a odpadá tedy potřeba, aby nss po této stránce zákonnost nař. rozhodnutí zkoumal.

Rovněž netřeba uvažovati, zda st-lé, tvrdíce, že povolenou stavbou zkracuje se obec ve svém majetku, mohli by v tomto řízení, jež je řízením stavebním, proti zastavění průjezdu a zrušení veřejné cesty uplatňovati nějaká svá práva jako poplatníci obce, neboť stěžné body, ve stížnosti přednesené, nedávají k úvahám v tomto směru žádného podnětu.

Č. 12.025.

Školství. — Samospráva obecní (Slovensko): Ustanovení § 35 zák. čl. XXXVIII:1868 se týká přispívání na náklady školy obecní a nemá místa, jde-li o obecní přirážky vypsane k úhradě příspěvku obce na školu státní.

(Nález ze dne 12. září 1935 č. 17.685/35.)

V ě c: Marie F. v P. (adv. Dr. Ladislav Just z Bratislavy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o osvobození od obecních přírážek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Usnesením z 2. listopadu 1913 zavázalo se zastupitelstvo obce T. zřídití státní ľudovou školu, převzítí stavební náklad s novostavbou její spojený a přispívatí na její udržování 5% státní daně. Stavební náklad v úhrnné částce 300.000 Kč zařaděn do obecních rozpočtů na rok 1922 a 1923 částkami 160.000 a 140.000 Kč, a vykázaný schodek obou těchto rozpočtů povoleno hraditi obecními přírážkami 420% pro rok 1922 a 552% pro rok 1923.

Když tyto přírážky byly předepsány také Marii F., majitelce velkostatku v H., domáhala se osvobození od této povinnosti, poukazujíc k tomu, že vlastním nákladem, převyšujícím 5% přímých daní, udržuje na svém velkostatku školu a není proto podle § 36 zák. čl. XXXVIII:1868 povinna přispívatí na školu v T.

Obecní zastupitelstvo v T. usneslo se ve schůzi dne 16. října 1926 tuto žádost k příznivému vyřízení nedoporučiti. Jednají pak o ní znovu ve schůzi dne 30. října 1930, zamítlo ji v podstatě z důvodu, že osvobození podle cit. § 36 vztahuje se toliko na náklady udržovací a nikoli stavební.

K odvolání žadatelky zrušil okr. úřad v Šali rozhodnutím z 10. ledna 1931 toto usnesení, jakož i usnesení ze 16. října 1926 »pro zmatečnost«. Při tom vycházel z úvahy, že obec nevymáhala na žadatelce příslušnou část stavebního nákladu, nýbrž část 5% příspěvku ze státní daně, k němuž se v roce 1913 zavázala a jenž má charakter školské daně. Stanovisko obce vyjádřené ve zrušovaných usneseních zastupitelstva nemá zákonného podkladu. Nárok na osvobození ve smyslu § 36 zák. čl. XXXVIII:1868 lze uplatňovati jen ohledně 5% školské daně, a tu jsou jedině rozhodnými okolnosti — obcí nezjištěné — t. j. zda škola žadatelkou v H. udržovaná vyhovovala v roce 1922—1923 zákonným podmínkám a zda náklad na ni vynakládaný přesahuje 5% školní, resp. státní daně.

Obecní zastupitelstvo, zjistivši, že žadatelkou udržovaná škola v kritických letech nevyhovovala požadavkům školského zákona, neboť počet dětí školu navštěvujících daleko převyšoval mez zákonem stanovenou, usnesením ze 6. května 1931 znovu žádost zamítlo.

K opětovnému odvolání st-lky okr. úřad v Šali rozhodnutím z 29. září 1931 i toto usnesení zrušil a vyslovil, že obec není oprávněna od žadatelky vybíratí 5 % obecní školskou daň, ježto nezjistila žádné konkrétní nedostatky na škole žadatelkou udržované. Převýšení počtu žactva zákonem stanoveného samo o sobě není takovým nedostatkem, aby bylo možno mluvití o nevyhovění zákonným podmínkám a o možnosti odepření práva veřejnosti, a žadatelka má tedy nárok na výhodu podle § 36 zák. čl. XXXVIII:1868.

Do tohoto rozhodnutí odvolala se obec T. Vycházejíc ve svém odvolání z toho, že usnesením zastupitelstva ze 6. května 1931 odepřeno bylo osvobození od obecní přírážky vybírané k úhradě nákladů na stavbu školy, domáhala se zachování tohoto svého usnesení v platnosti jednak

poukazem na jeho odůvodnění a na důvody usnesení z 30. října 1930, jednak uplatňováním nových námitek proti stanovisku okr. úřadu.

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím odvolání vyhověl, rozhodnutí okr. úřadu z 29. září 1931, jakož i z 10. ledna 1931 zrušil a vyslovil, že Marie F. nemá nároku na osvobození od obecních přírážek vybíraných k úhradě nákladů na stavbu školy a zprošťuje se toliko povinnosti platiti 5% přírážku na udržování školy. Zamítavé své stanovisko odůvodnil úvahou, že jednotlivci, vydržující vlastní školu, jsou podle § 36 cit. zák. čl. osvobozeni toliko od placení obecní daně školské, vybírané k úhradě nákladů na udržování obecní školy, nikoliv však od příspěvků na výdaje spojené se zřízením a novostavbou školské budovy.

Stížnost podaná Marií F. nařiká toto rozhodnutí v zamítavé jeho části a namítá v ohledu formálním, že základem sporu je toliko usnesení obecního zastupitelstva ze 6. května 1931, resp. rozhodnutí okr. úřadu z 29. září 1931, a že v úvahu mohou přicházeti jen ona tvrzení, která jsou obsažena v cit. usnesení zastupitelstva, nikoliv však tvrzení, obsažená v pravoplatně zrušeném usnesení z 30. října 1930. Opřel-li tedy žal. úřad své rozhodnutí o důvod, že osvobození podle § 36 zák. čl. XXXVIII: 1868 vztahuje se jen na udržovací, a contr. stavební náklady, tedy o důvod, který nebyl pojat v usnesení ze 6. května 1931, jednal nezákonně.

Stížnosti nebylo lze přisvědčiti.

Pokud stížnost takto formulovanými námitkami vytýká, že předmětem přezkoumávání odvolacího úřadu může býti rozhodnutí podřízených stolic jen tak, jak od nich vyšlo, bylo k tomu odpověděti, že pro tento názor není v platném právním řádu opory. Správní řád — vl. nař. č. 8/1928 Sb. — jasně stanoví v § 81, že odvolací úřad je oprávněn nahraditi nejen výrok, nýbrž i odůvodnění nižšího úřadu výrokem nebo odůvodněním vlastním a může tedy svůj výrok opřítí také o důvody, kterých nižší stolice nepoužila.

Pokud pak by bylo v poukazu na pravoplatnost zrušení usnesení z 30. října 1930 spatřovati snad námitku rei iudicatae, nebylo možno ani této námitce přisvědčiti. Stížnost se mýlí, domnívá-li se, že žal. úřadu v přezkoumání v odpor vzatého rozhodnutí okr. úřadu z 29. září 1931 bránila okolnost, že o otázce, zda se nárok podle § 36 zák. čl. XXXVIII: 1868 vztahuje také na příspěvky stavební, rozhodl pravoplatně okr. úřad již rozhodnutím z 10. ledna 1931. Okr. úřad v tomto svém rozhodnutí nejudikoval o tom, má-li st-lka podle § 36 cit. zák. čl. nárok na osvobození od placení příspěvků na stavbu školy, nýbrž o tom, má-li nárok na zproštění povinnosti platiti 5% ní školskou daň. Při tom je lhostejno, že takto rozhodoval okr. úřad jen důsledkem nesprávného pochopení předmětu sporu. Řešil-li naproti tomu žal. úřad v části svého rozhodnutí, stížností naříkané, otázku, zda je st-lka osvobozena od příspěvkové povinnosti stavební, nemůže býti pro disparitu sporného předmětu řeči o věci rozsouzené.

Než stížnosti nebylo možno přisvědčiti ani ve věci samé.

Obecní zastupitelstvo v T. se usneslo v r. 1913 jednak přispívati na udržování státní školy lidové, která se v obci zřídí, 5% státní daně,

jednak uhraditi stavební náklad se stavbou budovy této státní školy spojený. Za účelem úhrady tohoto stavebního nákladu vložena byla do obecního rozpočtu na rok 1922 částka 160.000 Kč, na rok 1923 částka 140.000 Kč a bylo usneseno hraditi tuto potřebu obecními přírážkami ve výši 420%, resp. 552%.

Na sporu je otázka, je-li st-lka osvobozena od této přírážky, na které se obec usnesla, aby splnila svůj závazek podstoupený vůči státu, postavití na svůj náklad budovu pro státní školu. Podle tohoto skutkového stavu, jehož správnost stížnost nepopírá, nešlo o 5%ní obecní školní přírážku podle § 35 zák. čl. XXXVIII:1868, který jedná jen o nákladech na školy obecní; důsledně nemůže se tedy st-lka domáhati osvobození od oné přírážky na základě § 36 cit. zák. článku, neboť ten se vztahuje jen na přírážku podle § 35, o jakou tu nejde. Sporná přírážka je obyčejnou přírážkou obecní, usnesenou daleko nad 5% k úhradě závazku obcí podstoupeného podle zákonů o obecním hospodářství finančním, které osvobození od přírážek z titulu st-lkou uplatňovaného neznají.

Odepřel-li tedy žal. úřad osvoboditi st-lku od oné přírážky stojí na stanovisku, že se ustanovení § 36 cit. zák. čl. na sporný případ nevztahuje, nelze vytýkati jeho rozhodnutí rozpor se zákonem.

Č. 12.026.

Řízení správní. — Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: I. Vydá-li okr. úřad jedno společné rozhodnutí o odvoláních strany do několika platebních výměrů okr. nemoc. pojišťovny, je rozhodnutí to podle čl. 8 odst. 3 organ. zák. konečné, zní-li každý jednotlivý platební výměr na částku menší 200 Kč, třebas souhrn částku tu převyšuje a třebas má rozhodnutí okr. úřadu obsah jen procesní. — **II.** Za odvolání nelze pokládati podání strany, v němž není obsažen projev vůle podavatele, aby věc byla rozhodnuta vyšší instancí.

(Nález ze dne 13. září 1935 č. 10.268/33.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 9323/31, 10.284/33; ad II.: Boh. A 707/21, 3058/24.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v L. proti zemskému úřadu v Bratislavě o sociální pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje z části pro nezákonnost, z části pro vadnost řízení.

Důvody: Okr. nemocenská pojišťovna v Levicích předepsala Ondřeji P. z V. pojistné nemocenské, invalidní a starobní, a to platebním výměrem ze 17. prosince 1930 částkou 2304 Kč 25 h, platebním výměrem ze 17. ledna 1931 částkou 25 Kč 30 h a platebním výměrem ze 17. února 1931 částkou 25 Kč 30 h.

Okr. úřad v Levicích výměrem ze 4. června 1931 odmítl odvolání Ondřeje P. pro opožděnost, poněvadž výměry ty byly odvolateli doru-